

РЕШЕНИЕ

№ 143

гр. Варна, 04.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вилиян Г. Петров

Членове: Георги Йовчев
Николина П. Дамянова

при участието на секретаря Ели К. Тодорова
като разгледа докладваното от Вилиян Г. Петров Въззивно търговско дело № 20223001000108 по описа за 2022 година

Постъпила е въззивна жалба от адв. Р.Д. в качеството ѝ на особен представител на въззивника ОГН. ИВ. ЦВ. срещу решение № 467/26.11.2021 г. по т.д. № 1056/2020 г. по описа на Окръжен съд – Варна, по което е осъден да заплати на Застрахователна компания „Лев Инс“ АД гр. София, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ №67А, сумата 64 655,27 лева (шестдесет и четири хиляди петстотин петдесет и пет лева и двадесет и седем стотинки), представляваща общия размер на изплатените на увреденото лице Л.Е.Д., ЕГН *****, обезщетения за причинени ѝ вреди (45 000 лв. - неимуществени и 1 820 лв. - имуществени) и лихвите за забава за тяхното плащане за периода от 21.09.2014 г. (датата на деликта) до 22.06.2018 г. (датата на плащането), присъдени с решение №2024/29.03.2017 г. по гр.д. №8302/2015 г. на Софийски градски съд, I-21 състав, на основание чл.274, ал.1, т.1 КЗ (отм.), във вр. с чл.223 от КЗ (отм.) и §.22 от ПЗР на КЗ (обн., ДВ, бр.102/2015 г.), ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба (14.09.2020г.) до окончателното ѝ плащане, на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД. Моли за отмяна на обжалваното решение и за пълно отхвърляне на предявените с исковата молба главна и акцесорна претенции. В с.з. особеният

представител на ответника по иска моли за уважаване на жалбата по изложените в нея съображения.

С писмен отговор въззиваемата страна Застрахователна компания „Лев Инс“ АД гр. София излага съображения за неоснователност на въззивната жалба, моли за оставянето ѝ без уважение и за потвърждаване на първоинстанционното решение, ведно с присъждане на възнаграждение за юрисконсулт по чл. 78, ал. 8 ГПК.

Съдебният състав по оплакванията в жалбата и след преценка на събраните по делото доказателства приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срок и е допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Оплакването в жалбата, че предпоставките на регресния иск по чл.274, ал.1, т.1 - КЗ /отм./ не били доказани от ищеца - застраховател е неоснователно. Досежно наличието на валиден застрахователен договор е налице влязло в сила решение №2024/29.03.2017 г. по гр.д. №8302/2015 г. на Софийски градски съд, I-21 състав, което е задължително и за деликвента, който е бил привлечен като трето лице-помагач на страната на застрахователя. По отношение употребата на алкохол от деликвента от една страна няма конкретно възражение с отговора на особения представител на ответника, че последният не е употребил алкохол при извършване на деянието. Бланкетното оспорване с отговора на всички изложени с исковата молба фактически и правни твърдения не е съдържателно оспорване на този факт. От друга страна, независимо че на деликвента не е било повдигнато обвинение за извършване на транспортното престъпление в пияно състояние /чл.343, ал.3, пр.1, б. "а" - НК/ или за управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 1.2 на хиляда, установено по надлежен ред /чл.343б, ал.1-НК/, от данните по делото се установява, че още с КП за ПТП с пострадали лица №3006/21.09.2014 г. е констатирана с дрегер употреба на алкохол от водача О.И. Цветков от 1.41 промила, както и че му е била взета кръвна проба. С протокол за химическа експертиза за определяне концентрацията на алкохол или друго упойващо вещество в кръвта №1323/23.09.2014 г. на отделение "Съдебна медицина и Специализирана лаборатория за изследване на алкохол при МБАЛ "Св.Анна-Варна" АД-гр.Варна в изследваната проба е установен етилов алкохол в количество 1.50 промила в кръвта. Към момента на ПТП -

21.09.2014 г. е била в сила разпоредбата на чл.174, ал.1 - ЗДП, предвиждаща допустимост на алкохол с концентрация в кръвта до 0.5 на хиляда, като при по-голяма концентрация до 1.2 на хиляда водачът се лишава от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 6 до 12 месеца и му се налага глоба от 500 до 1000 лв. В случая концентрацията от 1.5 промила в кръвта на деликвента е много по-висока от предвидената в НК граница от 1.2 промила, над която същият е наказателно отговорен само на това основание, и без да е причинил ПТП с причиняване на телесни повреди на пострадало лице. След като с влязло в сила решение по пряк иск на увреденото лице застрахователят е осъден да му заплати обезщетения за имуществени и неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от датата на ПТП- 21.09.2014 г., това решение е задължително и за деликвента - настоящ ответник - постановено е при неговото участие като трето лице-помагач на страната на застрахователя - настоящ ищец, в настоящото производство е установено безспорно, че при ПТП ответникът е управлявал МПС след употреба на алкохол над допустимата по закон концентрация /0.5 промила/ в кръвта, регресният иск по чл.274, ал.1, т.1 - КЗ /отм./ е напълно доказан и следва да се уважи за всичко платено на увредения.

Оплакването в жалбата досежно присъдената лихва е неоснователно, тъй като застрахователят има право да получи всичко, което е бил осъден да заплати и е заплатил на пострадалото лице /по изпълнителното дело на ЧСИ Милен Бъзински на 26.06.2018 г./, а това включва и законната лихва върху присъдените обезщетения от датата на деликта до окончателното им изплащане. Разпоредбата на чл.227, т. 2 - КЗ /отм./ е неприложима в случая. Тя е приложима за случаи, когато застрахованият не носи регресна отговорност по чл.226, ал.3 или по чл.274, ал.1 и 2 - тогава застрахователят може да търси от него само платените лихви за забава от датата на събитието до датата на съобщаване на обстоятелствата по чл.224, ал.1 или до датата на прекия иск по чл.226, ал.1.

Решението е правилно и следва да се потвърди изцяло. Въззивният съд препраща и към мотивите на първоинстанционното решение на основание чл.272 - ГПК. При този изход на спора в полза на ответника по жалбата се присъждат юрисконсултско възнаграждение, определено от съда, в размер на 200 лева и разноски за възнаграждение на особения представител на въззивника - 2500 лева, или общо сумата 2700 лева - съдебни разноски за

въззивната инстанция.

Воден от изложеното и на основание чл.271, ал.1 - ГПК съставът на АС Варна-ТО

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 467/26.11.2021 г. по т.д. № 1056/2020 г. по описа на Окръжен съд – Варна.

ОСЪЖДА ОГН. ИВ. ЦВ. , ЕГН *****, с последен известен адрес: гр.Варна, жк "Владислав Варненчик" , бл.305, вх.7, ет.1, ап.2, да заплати на Застрахователна компания „Лев Инс“ АД - гр. София, ЕИК 121130788, с адрес на управление - бул. „Симеоновско шосе” №67А, сумата 2700 лева - съдебни разноси за въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване в едноседмичен срок от съобщаването му на страните пред ВКС на РБ при условията на чл.280, ал.1 - ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____